

Levelet egyszer kaptam még Kolozsvárról, a Rákóczi út 42-es számú házból. A boríték-
ból gyászjelentés hullt ki:

*Kós Károly építész, író életének 94-ik évében, 1977. augusztus hó 24-én elhunyt. „Ama
nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: végezetre eltéte-
tett nékem az igazság koronája” (2Tim 4,7–8).*

GRANDPIERRE K. ENDRE VERSEI

Röpülő madármennybolt

*„üvöltéskoszorúban a csönd gyermekei
kifosztott tenyerű tájak
lélekzaklató hantjain
napot emészt a nappal
Holdat rágcvál s nyel el az éjszaka
szelek gépfegyverezik le az ősz
röpülő madármennybolt
ragadja el rabolja el
útszéli cédaságnak*

*kezünkből a holdfény s az eső imakönyvét
vérvihar-ette táj
gyilkosságdereglyei
úsznak hús légfolyamokon
s higanyeső telek
földszagú bársonyéjszakák
tigrislopakodásán
röghöztapadt imák
viharkialtozása*

Megújulást aranyidőt

*tündéarcod sebárcain
csonttollú színes fény ledérkedik
érces toronyidőd
elbongták vénhedt századok
igazságod gazok herélték
szűz tested hétfelé metélték
váraid szétverte bitangság
öskódexeid füstnek adták
nem maradt más csak fehér csontvetés
és életeden úr a kés
emléktornyaidat a tűz lehelete
százszor aranycsipkévé
öldja gerliceccsönddel
maradék vég-csonkjaidon
kalmárok torzsalkodnak
földbevetett harangjaid*

*hangtalan rengedezniek
nagyságos fejedelmeid
szigoru erkölcsű bíráid
kőárnyát nem idézik
repedő homlokod
pörölyvel püfföli a lét
égresudárló gyászod
száz új csapás kioldja
és mégis mégis mégis
bachánskoszorus őszök
medvejáró bohó könnyű telek
s égregörhedő kincses
város-foghijaid
megújulást aranyidőt
tavaszt kiáltanak*